

ПОРІВНЯННЯ СЕМАНТИЧНОСТІ ПОНЯТЬ «ЛІДЕРСТВО» ТА «КЕРІВНИЦТВО»

Літвішко Ю.В.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

Актуальність теми. Одним із головних атрибутів сучасності є реформування суспільства на усіх його рівнях (політичному, економічному, технологічному, соціальному). Зміни, що пронизують усі системи держави, викликають гостру потребу в активних, самостійних, впевнених, рішучих особистостях, які готові ставити перед собою мету, приймати і реалізовувати рішення, нести відповідальність. Тобто, сучасне суспільство має потребу у компетентних лідерах.

Аналіз літературних джерел (Абрегова І.І. «Руководство и лидерство как явления социального управления», Андреева Г.М. «Социальная психология», Б.Д. Паригін «Основы социально-психологической теории», Чумічова Р.М. «Руководство и лидерство в управленческой деятельности») дозволяє зробити висновок про існування проблеми співвідношення поняття «керівництво» та поняття «лідерство». Труднощі, пов'язані з операціоналізацією понять «керівництво» і «лідерство» існують тривалий час, як за кордоном, так і в нашій країні. Відмічається тенденція підміни таких понять як «управління», «керівництво», «лідерство». По суті, вони мають різний зміст, але часто використовуються як синоніми [1, с.2].

Викладення загального матеріалу. Здійснивши ретельний теоретичний аналіз літератури, ми наводимо наступні істотні відмінності між поняттями «лідер» і «керівник».

Керівник є соціальною характеристикою групи. Виступає носієм офіційної влади, яка організує регламентовані, офіційні, службові відносини між членами групи. Вплив здійснюється за рахунок посадових владних повноважень. Кінцева мета – правова організація, контроль сумісної діяльності членів групи для досягнення задач організації, виконання плану будь-якою ціною, боротьба за дохід [2, с. 44-50].

Лідер є психологічною характеристикою групи. Виступає носієм неофіційних відношень між членами групи. Організує, управляє внутрішніми соціально-психологічними, емоційними міжособистісними відносинами у групі. Впливає за рахунок особистісного авторитету. Кінцева мета – орієнтація людей неформальними засобами на вирішення поставлених перед групою завдань, шляхом зміни поведінки, установок, мотивів, окремих якостей особистості, створення команди єдино думців, яка здійснює зміни [2, с. 46-48]. Слід пам'ятати, що найефективнішою моделлю управлінською діяльності є така, коли офіційний керівник є визнаним лідером організації.

Література:

1. Абрегова И.И. Руководство и лидерство как явления социального управления / И.И. Абрегова // Вестник Майкопского государственного технологического университета. 2010. №1. – С.30-35.
2. Романовский А.Г. Основы теории управления социальными системами // А.Г. Романовский.- НТУ «ХПИ», 2001.-195с.